

Izjava.
dvakrat na mesec
ter stane za vse
leto 1 K 60 vln.,
za pol leta 1 K.

Naročnina in inserati
blagovolijo naj se
poslata upravništvu
„Rodoljuba“ v Lju-
bljani, vse spisi in
dopisi pa uredni-
štvu „Rodoljuba“.

RODOLJUB

Za oznaka
plačuje se od štiri-
stopne petit-vrste
16 vln. če se enkrat
tiska; 24 vln. če
se 2krat, in 30 vln.
če se 3krat ali več-
krat tiska.

Pisma izvolijo naj
se frankirati.
Rokopisi se ne
vračajo.

13. štev.

V Ljubljani, dne 7. julija 1904.

XIV. leto.

Vojna na Daljnem vztoku.

Japonci se umičejo.

General Kuropatkin poroča uradno: Kurokijeva armada ni samo ustavila svoje prodiranje v smeri proti Kajčovu in Dačičavu, ampak se je celo umaknila iz Siandjava v Kanco. Na cesti v Šujan so naši voji zavzeli vas Madiavajco. Na cesti, ki vodi preko Čapanlinskega prelaza v Kajčov, nismo opazili, da bi se tudi tu sovražnik umikal. Južno od Kajčova so Japonci postavili na potih, ki vodijo preko gorskih prelazov, v razdalji 200 km močne pehotne predstraže. V okolici Fengvangčenga so Japonci svoje prodiranje ustavili.

Iz Kuandiansiana in Sincintina so se umaknili v južni smeri.

Poročevalec »Birževih Vjedomosti« pa brzojavlja iz Liaojanga: Naša armada je stopila v ofenzivo. V četrtek, 30. rožnika, smo dobili v roke po ljutem boju gorski prelaz Dalin. Oba prelaza Moduln in Fensuilin, katera so preje držali Japonci, je zavzel oddelek armade generala Kellerja. Na cesti iz Siujana v Dačičavo je neki kozaški voj generala Miščenka napal japonsko brigado in jo po sijajnem konjeniškem boju popolnoma uničil. Armada generala Miščenka se pomiče v smeri iz Kondje proti Senjučenu. Japonci se umičejo iz vseh svojih pozicij.

Iz Londona pa se poroča: Kakor se kaže, se japonski vojni načrti ne bodo dali izvesti. Japonske operacije so zastale, dasi imajo Japonci še vse gorske prelaze v rokah razen dalinskega, katerega je zavzel general Kuropatkin. Japonska gardna divizija se umiče proti vzhodu in jo zasleduje general Keller, ki se je ojačal z novimi voji. Kellerjevi voji so se že opetovano spopadli z Japonci. V celi Mandžuriji dežuje sedaj tako silno, da je na cesti južno od Hajčenga potonilo več vojakov. Ceste so postale neporabne, v nekaj dneh bo vsak transport nemogoč.

Poročevalec »Berliner Tagblatt« javlja iz Hajčenga, da je v celi Mandžuriji že nastopila deževna doba in se s tem končala prva faza vojne. Ko neha deževati, prično Rusi z ofenzivo in treba se bo braniti — Japoncem.

Žrtve vojne na papirju.

»Pester Lloyd« je napravil po vojnih poročilih raznih listov o ruskih in japonskih izgubah tole sliko: Rusi bi po teh poročilih imeli od 8 svečana do sedaj 86 500 mrtvih, 185.000 ranjenih in 95 500 vjetih, torej bi v celem izgubili 367.000 mož. Dalje bi se potopilo na ruski strani 78 oklopnih tipa »Retvizan«, 38 oklopnih tipa »Petrovavlovsk«, 145 križark, 411 tor-

pednih uničevalk in 1487 torpedovk. Na japonski strani pa bi znašale izgube: 98 600 mrtvih, 149 000 ranjenih in 131 000 vjetih, torej skupaj 278 600 mož; potopilo pa bi se Japoncem 9 oklopnih, 84 križark, 98 torpednih uničevalk in 594 torpedovk. Iz tega je pač dovolj razvidna vrednost takozvanih vojnih poročil!

Dementi Togovega poročila o bitki pred Port Arturjem.

Rusko brzojavno agentstvo poroča iz glavnega taborišča namestnika Aleksejeva v Mukden: Časnikarske vesti o pomorski bitki pred Port Arturjem, v kateri bi imeli Rusi velike izgube in v kateri bi naj bil tudi poginil podadmiral Uhtomski s 700 možmi, so od kraja do konca neutemeljena. Naše brodovje se je brez vsakih izgub vrnilo v pristanišče. Tudi ladje niso prav nič trpele. V nočnem boju med torpedovkami ste bili dve naši torpedni ladji neznatno poškodovani, dočim ste se dve japonski torpedovki potopili.

Napad na Gensan.

Iz Tokija se poroča: V četrtek ob 5. uri zjutraj so priplule v luko Gensan štiri ruske torpedovke, dočim so tri križarke ostale zunaj na morju. Ob 6. uri 20 minut je 5 torpedovk jelo bombardirati mesto; skoro na to je prispela še 6. torpedna ladja. Rusi so izstrelili 200 streliv ter prenehali z bombardiranjem ob 6. uri 45 min. Potopili so dve japonski ladji »Koun« in »Sasamaru«. Nato je rusko brodovje, obstoječe iz treh križark in 9 torpedovk, odplulo proti jugovzhodu in so ga videli pri rtu Anpjen na vzhodni korejski obali. »Sasamaru« je rusko brodovje opazila že 24. rožnika. Ko se je izvedelo o novem pohodu vladivostoškega brodovja, je japonska eskadra takoj odplula proti severu, a se je skoro zopet vrnila, ker ji ni bilo mogoče zaslediti vladivostoškega ladjevja.

Baltiško brodovje.

»Times« poročajo iz Petrograda: Rusija se je obrnila na angleško vlado s prošnjo, da bi ne nasprotovala, ako bi se baltiško brodovje na potu na Daljni vztok preskrbljevalo s premogom v francoskih lukah. Ruska vlada se pogaja s francoskimi, belgijskimi in nemškimi tvrdkami radi dobave premoga.

Takisto pa se poroča iz Petrograda, da je del baltiškega brodovja že 28. rožnika odplul na Daljni Vztok.

Tej eskadri poveljuje admiral Enquist, ki je bil kratko pred odhodom sprejet v posebni avdijenci od carja Nikolaja.

Rusi v ofenzivi.

»Birževija Vjedomosti« so dobile iz Liaojanga tole brzojavno poročilo: Do sedaj so Japonci vedno napredovali, Rusi pa so se umikali. Sedaj se pa je položaj spremenil. Ruska armada je na celi črti stopila v ofenzivo in prodira energično in uspešno proti sovražnim pozicijam. Japonci so se mnogo zanašali na svojo ofenzivo na cesti iz Fengvangčenga proti Liaojangu; v rokah so imeli oba gorska prelaza Moduln in Fensuilin, kar je bilo vrlo ugodno zanje. Sedaj sta ta prelaza že v rokah poveljnika levega krila mandžurske armade, grofa Kellerja. Tudi Dalinski gorski prelaz so zopet Rusi zasedli. 29. rožnik je bil za Ruse hud, a nad vse časten dan. Na potu iz Dačičava v Siujan se je boril general Miščenko proti močnemu japonskemu voju. Svoje kozake je sprva mirno koncentriral, nato pa jim ukazal, da napadejo sovražne pozicije. Ena cela japonska brigada je bila popolnoma uničena. Miščenko prodira sedaj naprej v smeri Kajčov Senjučeng in Japonci se povsodi umičejo pred njim. Sedaj ni več nobene tajnosti, da se je položaj na bojišču korenito spremenil. Dosedaj je ofenzivno nastopal general Kuroki, sedaj pa je prešla inicijativa vojnih operacij na generala Kuropatkina. Temu nasproti pa se poroča iz Londona, da se dve japonski diviziji pod generalom Kurokijem nahajata samo še 30 vrst od Liaojanga. Ti diviziji imata 20 000 mož in ste prekoračili gorski prelaz Motien, ne da bi našli kakega odpora, ker se je pred njima umaknil general Keller s svojo armado.

Napad ruskih torpedovk pri Kajčovu na japonske transporte.

Iz Petrograda se brzojavlja, da so ruske torpedovke 3. t. m. pri Kajčovu napadle več japonskih transportnih ladij. Uspeh tega napada še ni popolnoma znan, vendar pa se zatrjuje, da se je torpedovkam posrečilo potopiti več japonskih transportnih parnikov.

Vladivostoška eskadra na pohodu.

Po najnovejših poročilih se vladivostoško brodovje še ni vrnilo v svoje pristanišče, ampak še vedno križari v japonskem vodovju. Te dni so ruske ladje baje videli pri Nagasaki, kileži na najjužnejšem japonskem otoku Kišiu, južno od Saseha. Ako je ta vest resnična, se nahajajo ruske križarke že zunaj korejske morske ožine, kar bi kazalo na to, da se ne mislijo več vrniti v Vladivostok, marveč se nameravajo združiti s portar-

turškim brodovjem. Na japonskem se boje, da so ruske ladje zopet uničile več japonskih parnikov. Več parobrodov se pogreša. Najbolj so Japonci vznemirjeni radi angleškega parnika »Commonwealth«, ki bi že pred več dnevi imel dospeti v Saseho. Sklepa se, da so ga zajeli Rusi.

Jesensko državnozbornsko zasedanje.

Praga, 1. julija. Neki aktivni češki politik prorokuje, da bodo Čehi v začetku prihodnjega državnozbornskega zasedanja osamljeni pri svoji obstrukciji, ker jim bodo vsi njihovi nememški prijatelji z Jugoslovani vred svetovali, naj opuste obstrukcijo, ki je ne morejo ne direktno ne indirektno podpirati. To pa se zgodi baje vsled tega, ker je dr. Körber med počitnicami spretno izoliral Čeha s tem, da je Italijanom obljubil provizorno pravno fakulteto v Inomostu, Jugoslovane je podkupil (?) z znano naredbo glede zagrebškega vsenčilišča, a Poljake pridobi s svojim potovanjem po Galiciji. — Temu nasproti pa se poroča listu »Information« z jugoslovanskih krogov, da velika večina jugoslovanskih poslancev tudi v jesenskem zasedanju ostane v vzajemnosti s češkimi poslanci, tembolj, ker je med češkimi poslanci prodrlo pravo upoštevanje o stališču in specifičnih jugoslovanskih razmerah. Zastopniki češkega naroda in Jugoslovani so se zadnje leto posebno zbližali, in razmere Jugoslovancev do vseh čeških skupin so najboljše. Vsled tega tudi predstoječe dopolnilne volitve na Češkem ne morejo v tem razmerju nič spremeniti. Kar se tiče obstrukcije, je to le vprašanje taktike, o čemer bodo Jugoslovani vsekakor odločili le sporazumno s Čahi. Jugoslovanski poslanci niso prijatelji obstrukcije (slovenski klerikalni poslanci vsekakor (!), toda uvidijo, da je treba ustvariti vladi poseben milieu na severu in jugu, ako se naj obstrukcija opusti.

Zakon proti Poljakom na Pruskem.

Berolin, 3. julija. Včeraj se je s tozadevnim zakonskim načrtom bavila gosposka zbornica kot zadnja inštanca. Posl. Koscielski je poudarjal protizakonitost zakonske predloge, ki temelji na napačnih statističnih podatkih. Ako bo prihodnost zrla nazaj na sedanje tužao dobo, spominjala se bo z veseljem tistih, ki so zakon odklonili ter varovali čast in dostojnost nemškega imena. — Minister baron Hammerstein je odgovarjal, da je zakon naperjen le proti nelojalnim Poljakom. O govoru predgovornika mora reči z Bismarkom:

Poljaki so v pesnitvi politiki, v politiki pa pesniki. — Zakon je bil nato sprejet brez nadaljne debate tak, kakršnega je sprejela poslanska zbornica.

Deželni zbori.

Dunaj, 4. julija. Iz dobro poučenih krogov se zanika vest, da se meseca septembra skličejo vsi deželni zbori. Skličejo se marveč le tisti deželni zbori, pri katerih je zagotovljeno mirno zasedanje. Med takimi pa niso kranjski, češki, tirolski in bukovinski.

Dopisi.

S Krke. V nedeljo, 19. junija, so sklicali naši klerikaleci nekaj shod v svrhu ustanovitve tukajšnje posojilnice, za katero pa ljudje pri nas nimajo nikakega veselja, ker imajo premnogo žalostnih zgledov pri drugih sličnih klerikalnih društvih. Tega shoda se je udeležilo poleg župnika, kaplana in tukajšnjega „Slomškarja“ nekaj manj premožnih in v zadružnih stvarih popolnoma nevednih kmetičev, katerim sta prodajala dr. Krek in dobrepoljski Jaklič svojo modrost. Kar je imovitih klerikalnih veljakov, se tega shoda niso udeležili, oziroma že prej izjavili, da ne pristopijo kot člani k tej posojilnici. Vzrokov za to pač ni potreba naštevati, ker vsak, kdor je le količkaj pazno motril delovanje klerikalnih posojilnic, konsumov i. dr., si bode stokrat premislil, predno pristopi k taki zadruzi. Čuje se tudi, da nočejo pristopiti kot člani k ustanovitvi te posojilnice radi tega, ker bode imel prvo besedo pri vodstvu te posojilnice neki tukajšnji klerikalni trgovec, ki zida v zadnjem času razkošna poslopja in mu baje pri tem denarja zmanjkuje. Ta vest bi bila tem verjetnejša, ker sicer bi ne imeli naši duhovniki veselja do ustanovitve posojilnice, ki je pri nas popolnoma nepotrebna, ker imamo v obilici drugje denarnih zavodov, pri katerih vsak lahko dobi posojilo na varno mesto. Na večer tistega dne, ko se je shod vršil, se je pa zgodil pod oknom Reboljeve gostilne žalosten slučaj. Nekega vdovca, kateri je bil tudi na shodu in kateri je v gostilni pri Rebolju pil pozno v noč, so fantalini, potem, ko je odhajal iz gostilne, tako stepli, da je vsled dobljenih težkih telesnih poškodb naslednji dan umrl. Vsakdo bi si pač mislil, da je temu vzrok le hudobnost dotičnikov, ne pa tudi drugih ljudi, kateri niso pri tem imeli nič opraviti in kateri sami najstrožje obsojajo tako grdo in hudobno početje. V resnici so tudi vsi ljudje tega prepričanja, samo naš župnik ne; temu možu ne da vest prej miru, da zvrže nekoliko krivde na svoje nasprotnike, takozvane liberalce. V nedeljo, 26. junija, je župnik pri prvi maši posvetil celo pridigo temu žalostnemu slučaju, vendar ni bičal pravih vzrokov temu hudodelstvu in ubijalcev, marveč le njemu neljube gostilničarje. Posebno eden mu je hud trn v peti. Ker ve, da mu drugače ne more škodovati, ker ljudje predobro poznajo oba, njega in župnika, skuša zvaliti vso krivdo za to hudodelstvo na dotičnika, češ, da poučuje dotičnik v „šoli“ fantine, kako se morajo obnašati. Dasiravno župnik ve, da je to grdo obrekovanje, vendar si je v svoji satanski hudobnosti dovolil kaj takega namigavati. Vedel bi pač lahko, da je to nesramna laž, kar se predbaciva dotičniku, saj ima župnik vse polno ogleduhov, kateri mu prinese vsako, še gorko novico na nos. Valil je vso krivdo tudi na starše, češ, da so tudi oni krivi, da je mladina tolikanj hudobna, pozabil je pa pri tem sebe, ki je po poklicu prvi poklican za učitelja morale, ter s svojim zgledom dajati lep zgled župljanom. A kako je v resnici?! Najbolj ropota in zabavlja naš župnik zoper ponočevanje, sam pa

dopuščal, da se vozita kaplan in klerikalni učitelj ponoči v sosednjo župnijo, kakor se čuje, v namen, da se bode učitelj tam oženil. Tema dvema naj prepove kaj takega; kaplanu, da ne bode učitelja spremljal na ponočnih potih in učitelju „Slomškarju“, da se ne bode hodil ponoči ženit. To tem laglje stori, ker sta oba v njegovi oblasti, eden po stanu in drugi prostovoljno. Dokler pa tega ne stori, ne mere pač nobenega siliti, naj ga v tem oziru uboga. Sicer pa v tem oziru ne more biti bolje dotlej, da bodo duhovniki bičali take pregreške tudi pri svojih pristaših, da bode pač vsakdo lahko izpredvidel, da je duhovščini največ ležeče na dobri moralni vzgoji svojih župljanov. Dokler se bode pa v tem oziru delila dvojna mera in se bodo pokrivala hudobije in nesramnosti klerikalcev s „plaščem krščanske ljubezni“ in dokler se bodo godila po raznih župniških na deželi pohujšanja, za katera ima ljudstvo kaj bistre oči, dotlej tudi duhovniki ne morejo pričakovati uspehov svojih svarjenj, ker: „besede le mičejo, a zgledi vlečejo“. Dalje se tudi jezi naš župnik nad pretepači. To je prav, da svari, a svariti mora nepristransko in ne sumničiti pred celo faro ljudi, ki so pri tem popolnoma nedolžni in najodločnejši nasprotniki vsakega pretepanja. Kdo je pa bolj nagnjen k pretepanju, kakor ravno naš župnik? Kdo je klofotal odraščene ljudi pred oltarjem; kdo je udaril odraslega možaka za uho med procesijo, da je bil radi tega kaznovan? Kdo je suval postarno ženo na cerkvenih stopnicah? Mari ne Vi, g. župnik?! Izdirajte najpoprej bruno iz svojega očesa in šele potem pojdite izdirat troho iz očesa svojega bližnjega! Kdo je bil oni, ki je vsako nedeljo rohnol raz lece zoper strupeno žganje dotlej, da je napravil svak farovške kuharice največjo žganje-pivnico? Zakaj sedaj ne omenjate tega strupenega žganja? Zakaj imate pač toliko respekt pred svakom farovške kuharice, saj je kuharica menda le prva farovška dekla in nič več — kaj? — Zakaj imate pač tako radi Reboljeve otroke in skrbite tako po očetovsko zanje in samo zanje? To je nam nerazumljivo in po naši sodbi more tako skrbeti le oni, ki je z njim v krvnem sorodstvu, ne pa kak tuj človek. Tedaj, ker imate maslo na glavi, ne hodite na solnce, da se Vam po obrazu ne razlije in pometajte v bodoče najprvo pred svojim pragom! Upamo, da na kak način zveste za te naše nasvete in se po njih ravirate; sicer bomo prisiljeni Vas še bolj razkrinkati in Vas predstaviti svetu v pravej luči; a za sedaj naj zadostuje. V prihodnje pa, ako bode treba, bomo naslikali te in druge naše „poštenjake“ še z veliko bolj živimi barvami. Dotlej pa: Na svidenje!

Naprednjaki.

Od Sv. Križa pri Kostanjevici. V „Slovenec“ od 15. junija se je neka klerikalna smet obregnila ob mojo osebo, nazivajoč me šolski Johan. Ob plitvi štilizaciji in bedastem humorju bi sodil, da je ta neumni člančič skrpucal g. Franc. Napada me zaradi dopisa v „Slov. Narodu“ v zadevi procesije na Telovo. V odgovor sledeče: S tukajšnjo požarno brambo nimam nikake zveze. Še manj me pa briga kaplan Erzlar, ker ž njim že skoraj dve leti ne občujem. Glede procesije na Telovo mi je toliko znano, da se je tisti dan splošno zabavljalo čez kaplana Erzlarja. Tudi pristni klerikaleci so si ga prav dobro privoščili, kar znači njegovo „splošno priljubljenost“. O članku iz Sv. Križa glede udeležbe požarne brambe pri procesiji nisem prej vedel, dokler ga nisem čital. Vendar je bila moja soproga od nekih žensk, na čelu jim kaplanova Barba, napadena, češ, da sem jaz poročal „Slov. Narodu“ o križevski procesiji. Zakaj napadate nedolžne ljudi, ve pobožne žene? Ali vas tako uče vaši blagoslovljeni gospodje? — Ona klerikalna reva mi hoče pribiti na usta ključavnico. Boljše bi bilo, da sebi priveže na farizejski gobec pasjo torbo, da ne bi grizel krog sebe kakor stekel pes. Zalajal je na spomine iz

mojega samskega življenja. Posebno ga bode v oči moj desetletni nezakonski sin. Da hoče s takim namigavanjem zasejati razpor v moje zakonsko življenje, je jasno kot beli dan. To se vam pa ne posreči, ker ne misli moja soproga tako plitvo, kakor vi, in tudi nima tako črne duše, kakor je vaša. Ne sramujem se svojih mladostnih „grehov“, t. j. klerikalnih „spominov“, kar dokazujem s tem, da sem dal svojega nezakonskega sina prva leta svojim lastnim roditeljem v vzgojo, sedaj ga pa imam že čez eno leto pri sebi. Marsikateri blagoslovljeni kranjski kaplanček pa pušča take „spomine“ begati po svetu brez vsake vzgoje, niti spomini nikdar ne poznajo svojega blagoslovljenega očeta, kateri vso skrb prepušča drugim, navadno nesrečni nezakonski materi, katera ima pač dosti prilike ob takih „spominih“ premišljevat, kako je bilo lepo takrat, ko je še pela z gospodom kaplanom — „visoko pesem“. Nikoli nisem obljubil vednega devištva, kar morajo storiti kleriki, predno nastopijo svoje „dušno pastirstvo“. Kako drže to obljubo, nas uče vsakdanji dogodki. Ko zapušča duhovnik take spomine, prelomi svojo obljubo in kaj postane s tem, sami dobro veste. Prav nič ne dvomim, da bi ne bil tudi kak g. Franc rdeč pod kožo. Kot fantje smo vsovali in ljubili mi; zdaj pa vasujejo in ljubijo drugi. Ljubezen je bila, ljubezen še bo, ko tebe in mene na svetu ne bo. Saj je svoj čas imela neka lepa Ivanka odprta ušesa za srčne bolečine nekega Francelna. V svojih ljubavnih razmerah se seveda nisem nikoli posvetoval s kakim kaplanom ter nisem nikoli nobenega prosil za dovoljenje, ako smem to ali ono žensko bitje ljubiti. Včasih se je pa le zgodilo, da mi je kak kaplan prevzel ljubico. Nekaj dni sem se seveda jezil, potolažil sem se, misleč, le naj liže moje ostanke ter si poiškal drugo. Tako sem živel veselo dalje, dokler nisem konečno prijadral v mirno luko zakonskega življenja, kjer hoče klerikalni farizej zasejati razpor. Duhovni gospodje pa take izpremembe lahko uživajo delj časa, ker se jim ni treba upreči v zakonski jarem ter prevzeti očetovskih skrbi. Svoje spomine raje zapuščajo drugim, hiteči od uživanja do uživanja. V poznejših letih se človek rad spominja onih krasnih trenutkov, ko so ga objemale bele roke lepih žensk ter je v njih objetju srebal rajsko slast mlade ljubezni. To so sladki spomini, kaj? Ali imate kaj drugačnih spominov, klerikalni dopisunček? Poleg veselih imam tudi mnogo bridkih spominov; toda ne iz onih krajev, katere imenuje mlečnozobo čvekalo v „Slovenec“. Naj sledi samo en tak spomin. Kot reven dijak sem bil prisiljen v neki samostan, kjer sem gledal take orgije, da sem s studom v srei pobegnul iz samostana, ker nisem hotel prejemati kruha iz rok svinjskih ljudi. Raje sem si s poučevanjem prislužil toliko, da me ni zamorila lakota. Tako sem si sam ustanovil svojo eksistenco. Ponosen sem na njo ter ne klanjam tilnika pred hinvskimi farizeji. Kako pa vam taki spomini dopadejo? Ako želite, vam jih še več prinesem na krožniku. Tudi križevska kaplanija ima mnogo sličnih spominov. V interesu „dobrega ljudstva“ bi bilo, da bi se tem spominom ne pridružili novi. Poglejte malo okoli sebe, klerikalna gospoda, ter ne hodite na solnce!

Ivan Malnarič,
nadučitelj.

Domače in razne novice.

— Katoliški tolrovaji na delu!

Iz Medvoda se nam piše: Shod v Preski, o katerem poroča „Slovenec“ bombastično, da je dokazal, kako je medvodska občina katoliško narodna, in da je ves trud, razbiti katoliško-narodno trdnjavo v medvodski občini popolnoma zaman, le škoda moči in denarja, — ta shod se je moral vsled živahnih ugovorov zborovalcev prekiniti. To se je penil znani cerkveni govornik dr.

Krek! Ženske, ki so se najbolj gnetle okoli njegove častitljive trebušaste postave, so bile vse opljuvane. Pa je bilo tudi dosti vzrokov, da se je penil. Govornik je pričel otrobe vezati, da imamo na Kranjskem ljut boj med klerikalci in liberalci, poslednji, da so na deželi že poerkali. (Medklici: Pojdite v Ljubljano cigararice — farbat, ne nas! Naprednjaki vstajamo, in Vas je strah.) Liberalci hočejo, naj se učiteljem plače zboljšajo, kje pa dobiti denar. (Burni medklici: Polovico vzemite farjem, pa dajte učiteljem!) Dežela je zadolžena, liberalci so zavozili gospodarstvo; denarja nič, dolg pa povsod. (Medklici: Zidajte še ene zavode, pa bodele napravili zopet 30000 dolga!) In tako se je vršilo zborovanje da je bil govornik prisiljen k opazki: Čudno to, da si upa kdo temu ugovarjati! (Medklici: Kajne, čudno se Vam zdi, da med toliko backi, še najdejo pametni ljudje!) Govornik je bil torej prisiljen prenehati z govorom za 5 minut, kar je pa na tak način napovedal, da je najeta barabska banda napojena s šnopsom v farovžu razumela migljaj, da liberalce odstraniti, to se pravi po katoliško toliko, kakor tiste naravnost pobiti; ta šnopsarska banda je za take svoje nastope izšolana naravnost v preški župni cerkvi in naš župnik Janez Brence je za tako šolanje že izprašan, saj se je moral zagovarjati pred sodiščem radi hujskanja z lece: Liberalce pobiti s poleni ali vilami. Najnovejši njegovi nauki se zopet glase, da kdor piše v „Narod“, je slabiji kot hudič. Po svojem dušnem pastirju torej s šnopsom napojena in za pobijanje vzgojena banda je storila župnikovo voljo. Ni prizanašala niti ženam, niti otrokom v njihovem naročju; divjala je po cesti za odhajajočimi in jih napadala zahrbtno s kamni. Krive bo izsledila sodna preiskava in postava jih bo kaznovala, le žal, da poglavitni krivec se bo zapeljancem smejal, in zopet bo lahko trdil: Le pojte me škotu tožit, še vrata Vam bom odprl, pa smejal se Vam bom. „Slovenec“ poroča, da je prišel Kolenc s tremi napojenimi fanti nemir delat. To je laž in župnik Brence bi sploh živeti ne mogel, če bi ne znal lagati. Resnica je, da je prišel Kolenc le s samimi možmi in ni napojil nikogar, pač pa je lahko napojil župnik Brence svojo šnopsarsko bando, saj je imel tisti dan v cerkvi „ofer.“ Omenjeni shod je dal tudi priliko, da se je pokazal novi kandidat za županski stol, to je namreč Kos v Preski. S svojim rogoviljenjem se je hotel prikupiti župniku Brencetu na poseben način. Verjeti pa le ne moremo, da bi bil dosegel popolno milost, kajti gospod župnik še zmeraj pomni, kar je nedavno pripovedoval o njem, da namreč Kos ni za župana, „veste zato, ker krade, krade, krade, veste, krade, škofova drva je ta kerle kradu, o ti grdoba ti!“ Kadar pa se spominjamo ukradenih škofovih drv, hodijo nam na misel pokradene smreke in tisti štorčki, ki so bili pokriti z mahom. Ako sem se zgoraj spominjal Kosa, ki bi bil rad novi župan, zakaj bi prezrl starega župana, razupitega pošvedranega po zasluženju sovražnega Smovca, ki si je pridobil za slavni shod nevenljivih zaslug, da je izrekel govorniku in njegovi stranki zato, ker v deželnem zboru nič ne dela in tudi delati ne pusti, zaupanje. Smovcu je pač vseeno, če se kaj dela v deželnem zboru, saj je bogat in če

Kak borovec ne zraste na domačih tleh, gre pa njegov svak Smoveev Joža ponj tje, kjer se ga dobi. Zaradi tega če je dva dni ričet, ga ne bo konec, borovci so pa le dobri. Tako je bilo torej s shodom in tako so nastopali po svojih ničvrednih duhovnikih našuntani in s šnopsom opojeni katoliškonarodni tolovaji.

— **Oskrunjena cerkev.** V Babnem polju pri Ložu, kjer vlada kot božji namestnik fajmošter Knoll — ki so ga pred kratkim zaradi njegovega obrekljivega jezika obsodili na večdnevni zapor — tam se je zgodila nezasišana oskrumba cerkve. Zgodil se je slučaj, vsled katerega so cerkev zaprli in ni sedaj ne maše ne druge božje službe, slučaj, ki je ljubljanskega škofa tako potrl, da si kar lase puli. Babino polje je klerikalna trdnjava, Desna roka fajmoštra Knolla je njegov mežnar, zanesljiv klerikalec in bojovnik za »sveto katoliško stvar« in smrtni sovražnik vseh liberalcev. Kadar je ta mežnar zagledal »Slov. Narod« je postal kar božjasten. Seveda je krepko podpiral »blagoslovljeno« delovanje fajmoštra Knolla tudi izven cerkve, posebno v Marijini družbi, kajti da imajo v Babnem polju tudi Marijino družbo, je samo ob sebi razumljivo. Fajmošter Knoll posvečuje Marijinim devicam najmežnejšo skrb in pozornost in isto je storil tudi mežnar in sicer v toliki meri in na tak način, da ga sedaj iščejo žandarji. Doslej je razkrit en slučaj, morda pa se jih je zgodilo več, vsaj ljudje nekaj takega namigavajo. A že ta slučaj je tako gorostasen, da smrdi do neha. Mežnar je namreč neki Marijini devici v zadnji klopi v cerkvi, v pričo Najsvetejšega izkazoval dejanski svojo — ljubezen. To se ni zgodilo samo enkrat, nego večkrat. Ko je stvar prišla na dan, je mežnar pobegnil, proti Marijini devici, ki uganja v cerkvi svinjarije, pa se je začelo sodno postopanje. Seveda so cerkev takoj zaprli.

— **Jeseniški klerikalci** so se v sobotnem »Slovenec« nekaj obregnili ob nravnost narodno-naprednih krogov. Le počasi, klerikalna gospoda, in le prav ponižni bodite, sicer Vam zagodemo take, da bo odmevalo od Triglava do Urala. Ali ste že pozabili, kako se Vam je v jeseniškem farovžu peč podrla? Kje je pa tisti Marijin otrok, ki še danes noče očeta imenovati? Kake svinjarije pa so se godile na Jesenicah za Hrovatovo barako — glavni junak je bil neki kaplan, junakinja pa neka gospodična Frančika? Ali naj morda popišemo, kako je neki kaplan v katoliškem delavskem društvu za kulisami Marijinim devicam hlačiце umerjal? Kako se pa imenuje tisti kaplan, ki na dan po več vizitnic piše klerikalni gospici Mici? Ali veste, po kateri poti hodi v mraku gospodična »Mici No. 2« v farovž? Ali hočete vedeti imena onih devičarjev, ki so hodili v Ljubljano v sedaj zaprti zavod? Ali res hočete, da spisemo senzacionalni roman »Jeseniški kaplani in jeseniški Marijini otroci«? Če ne boste prav ponižni, se to zgodi, že da Vam sapo zapremo. — Bivši član katoliškega delavskega društva.

— **Smrad iz pekla** je papež Pij imenoval take farje, kakršni so pri nas zbrani okrog »Slovenca«, in reči se mora, da jih je s tem imenovanjem izvrstno pogodil. Treba je n. pr. čitati le podla ščuvanja, ki jih je povodom takozvanega mladeniškega shoda na Brezjah nabljival škofov list. Sam smrad iz pekla ti veje iz »Slovenca«. Ostudnosti, ki so jih nabljivali »Slovenčevi« popje, pa kažejo vendar le eno: da trepečejo strahu pred slovensko napredno stranko. Vse to farško psovanje in sumničenje, to pavšalno natolcevanje in obrekovanje ima namen, zadrževati prodiranje narodnih in naprednih idej. Čimbolj spoznava narod klerikalno hinavstvo in klerikalno koristolovstvo, čimbolj širji krogi uvidevajo, da jih klerikalci samo varajo, da bi jih mogli odirati, da je ves klerikalizem smrad iz pekla, toliko bolj skušajo klerikalci narod prikleniti nase. Resnično je: »En sovražnik je notri v srcu slovenskega naroda, kakor črv, ki gloje v sočnem sadju, da ga pokonča s farško požrešnostjo. Ta notranji sovražnik je klerikalizem, ki razširja krivo vero, seje dvom in nezaupanje v slovenska srea, tega njih edinost in zastruplja ljudstvo z grdo nenravnostjo. (Svinjarska Liguorijeva morala — svinjaretva v Marijinih družbah — kaplan, ki okrade in poskusi zastrupiti svojega župnika — detomori po farovžih — Babino polje itd. itd. itd.) Klerikalci so naši izdajalci (Šusteršič in »Fremdes Gebiet« — Ljutomer — Celje — Šoštanj itd.) združeni z zunanjimi sovražniki. (Koroška organizacija — »Slovenec« in škofje Nagl, Kahn in Flapp) od njih bogato plačani (letos so dobili 13000 K) da slabe slovenske vrste. Oholo se povzdigujejo nad ljudstvo (vsak smrčkavi kaplan pravi, da je več kot Mati božja!) ga izkoriščajo (škofje zavodi, maše in očenaši, izganjanje hudiča, misijoni, Petrov noviči, zamorčki, lurska voda, konsumi itd. itd. itd.) in zaničujejo (vsak nezrel kaplan pravi, da je od Boga postavljen za voditelja naroda, si pusti od svoje matere neumite svoje kremplje poljubovati in trdi, da kmet in meščan nima toliko pameti, da bi sam mislil, zato mora tako delati, kakor mu duhovnik ukazuje) ter hočejo biti nazadnje bogato plačani za svoje izdajstvo. Okolo nas je vse polno sovražnikov, ki preže na našo posest, ki nas hočejo pregnati z naše lepe zemlje.« — Ta karakterizacija klerikalizma obsega z malimi izpremembami (namesto liberalizem — klerikalizem) besedilo »slavnostnega« članka, ki ga je priobčilo glasilo ljubljanskega škofa romanju na Brezje. A med tem, ko je »Slovenec« le splošno govoril, brez dokazil, smo mi v oklepajih navedli nepobitna fakta, ki dokazujejo, da je klerikalizem res tak, kakor je popisan, da je res pravi smrad iz pekla.

— **Drobtinice z Jesenic.** »Slovenec« vpije: »na dan s katoliškimi časopisi«. To je pač nepotrebna agitacija. Na Jesenicah vsaj ima že vsaka stara baba na dan en groš preveč, da

si kupi umazano škofovo cunjjo in se ž njo zabava v času, ko se mož v tovarni trudi in peha, da babo in otroke preživi. Nasledniku g. Ahčinke, g. Balohu, želimo, da pri prodaji »Slovenca« kmalu obogati ker je itak revež. Na srečo niso ljudje povsod tako neumni, da bi hoteli kupovati časopise lenih duhovnikov. — »Nemško delavsko društvo na Savi« se je začelo snovati. Na čelu stoji gosp. R. Pflaum. Pristopiti utegne kakih 200 do 300 delavcev. Imelo bo samo namen »Proč od Rima.« Dober tek, g. fajmošter Zabukovec! — »Strokovno društvo«, ki je komandirajo ničla Glavič, Peter Rozman in župnika Zabukovec in Košir, bode imelo namen, omogočiti solidarno nastopanje delavcev proti delodajalcem in nabirati denar za štrajk. — Znanega apostelja Petra Rozmana in fajmoštra Zabukovca boli čez vse — »Slovenski Narod«. Peter le počasi — drugače pride zopet kak članek »V rožcah«. — Radovedni smo, kaj storita Rozman in Zabukovec proti novemu pročiščenjskemu društvu. Morda jima bo sedaj naše slovensko napredno društvo bolj ugajalo.

— **Fran Ravnihar** †. Po dolgi in težki bolezni je umrl 4. t. m. popoldne v starosti 71 let hišni posestnik in vpokojeni deželni knjigovodja, gosp. Fran Ravnihar. Z njim je zopet legel v zemljo eden tistih mož, ki so sodelovali pri preporodu slovenskega naroda. Pokojnik je zlasti deloval na polju družabne in društvene organizacije, pri »Dramatičnem društvu«, pri »Sokolu«, kateremu je bil dlje časa starosta in pri »Glasbeni Matici«, za katero si je kot predsednik pridobil mnogo zaslug. Sploh je bil pokojnik značajan narodnjak in je užival občne simpatije. Bodi mu ohranjen prijazen spomin!

— **Idila z mladeniškega shoda.** 5. t. m. je bilo to, na restavracijskem vrtu južnega kolodvora. Prihajali so tje štajerski »vseslovenski mladeniči«, po večini v starosti od 50 do 70 let; nekaj jih je bilo tudi mlajših, vsi pa so nosili v velikanskih cekarjih domov podbreške »žegne«. Utrujeni in izmučeni so sedeli ob praznih mizah in težko so čakali svojega vlaka. Toda naenkrat so se zdramili in zravnali, kakor da jih je zadel električni tok. Med vrati salona se je pokazala tolsta podoba elegantnega mladega farja z zlatim ščipalnikom na rdečem nosu. Štajerski mladeniči so ga pozdravili za »Gospodarjevega« urednika Korošca ter so ponižno dvignili raz stolov njemu na čast svojih trudnih teles trudne kosti; in sedaj se je zgodilo nekaj, kar je želodec obračalo vsakemu treznemu očividcu. Tolsti mariborski prefekt (ali kar je že) je pristopil k prvi mizi, pomolil svojim rojakom, okinčanim s svobodno slovensko trobojnico, pod nos svojo okroglo, ta dan očitno še neumito roko in ponosni Štajerci so ga začeli drug za drugim lizati, kakor liže mlad psiček roko svojega gospodarja. Tonzuriranemu buditelju naroda pa se je same radosti raztezalo široko lice, ponosno se je oziral po vrtu — ja so ein Kuss, das ist ein Kuss! A tedaj je bilo preveč napredni družbi, sedeči pri sosedni mizi, predse je poklicala naduto popče in neki naš somišljenik mu je na ves glas povedal, kar mu je šlo. Korošec pa se je od zadrege rdeč kot kuhan rak,

ječljaje jel izgovarjati, da je roko »umikal« lizanju svojih ovčic, ki so strme poslušale, da se drzne slovenski človek javno in očitno slovenskemu farju v lice povedati — resnico. In zabliskalo se je tačas ubogim romarskim trpinom v očeh, kakor se zabliška ponižnemu sužnju, kadar vidi pretepati brezsrčnega gospodarja. Štajerski rodoljubi, na dan! Ta rod še ni izgubljen svobodi; samo vašim Korošcem izvijte iz rok v naše trobojne barve spleteni rimski bič. Fiat!

— **Dolenjsko kletarsko društvo — akcijska družba.** Prejeli smo od verodostojne strani sledeče pojasnilo na zadnjo notico pod zgornjim naslovom. Misel, da bi se kletarsko društvo izpremenilo v delniško družbo, se je res sprožila pri letošnjem obnem zboru od strani nekega člana, a ta misel ni našla somišljenikov. Nekateri so odločno ugovarjali proti taki nameri, trdeč, da se da pri dosedanji uredbi in s sedanjimi statuti doseči prav tako lepe uspehe, kakor če se društvo preosnuje v akcijsko družbo. Sklepalo se pa o tem seveda ni, ker tega vprašanja ni bilo na dnevnem redu. Pač pa se je v obče priznavalo, da je treba trgovino na vsak način povečati in tako urediti, da se nastavi poseben poslovodja in razbreme ne na ta način sedanji funkcijonarji, katerim je težko mogoče opravljati zadružne posle poleg svojih uradnih poslov. Sklenilo se je nadalje spričo nezadostnih sredstev, ki stoje društvu na razpolago, da se prične jeseni tudi z nakupovanjem grozdja in da se skuša na ta način pridobiti več članov. Ali in kako se bo pa to izvedlo, je pa vprašanje, o katerem se bo treba pri zadetih interesentom še le posvetovati. Brez dvoma pride pri tem posvetovanju tudi vprašanje na dan, ali ne bi kazalo postaviti društva na širšo podlago in sprejemati za člane razum vinogradnikov tudi druge interese, da se pomnože na ta način društvena sredstva.

— **Premetena goljufija.** Včeraj popoldne je sedel v gostilni pri »Figovcu« pod verando posestnik Lovrencij Kopitar iz Gornjih Gameljnov. Okrog tretje ure se je k njemu vsedel neki tujec, ki je bil čedno oblečen in se podal z njim v pogovor. Povpraševal je Kopitarja po raznih rečeh in tudi odkod je doma, kar mu je ta povedal. Tujec je posestnika tudi vprašal, ako pozna župnika Jakoba Strupija, kar mu je ta tudi priznal. Tujec je nato Kopitarja prosil, ako bi hotel župniku nesti nekaj denarja, češ, da mu je dolžan in je privlekel iz žepa debelo koverta. Ta je bil takoj pripravljen uslugo storiti, nakar ga je potem tujec vprašal, ako ima tudi on kaj denarja. »Seveda ga imam, saj sem prodal kravo«, je bil odgovor. Tujec je velel Kopitarju, naj mu da denar, da ga dene k župnikovu v koverta, kar mu je kmet tudi ustregel in dal 140 K. Medtem, ko je kmet mislil, da deva tujec denar v koverta, ga je le-ta ekskomotiral sebi v žep in koverta zalepil ter jo dal Kopitarju, češ, sedaj jo pa denite za srajco, da je ne izgubite. Tudi temu svetu je Kopitar sledil. Nato je šel Kopitar proti domu, tujec pa svojo pot. Na Ježici je Kopitar kupil prašiča in ga hotel plačati. Odprl je koverta, toda — denarja ni bilo v nji, pač pa »Fr. Čudnova reklama«. Kopitarju se je takoj zabliskalo, zakaj je tujec denar od njega zahteval, a bilo je prepozno, ker — jo je bil le-ta Bog zna kam že odkuril.

— **Papež Pij X. — prijatelj brade.** Ko je papež Pij X. sprejel deputacijo duhovnikov, kateri so došli s potovanjem po Vzhodu, jim je papež rekel v šal, ko je opazil njihove brade po navadi Jutrovcev, da si je svoj čas želel postati papež zato, da bi lahko dovolil duhovnikom nositi brade. Njemu je britev vedno povzročala muke.

* **Črnogorska četa na rusko-japonskem bojišču.** V Harbin je dospela četa 150 črnogorskih prostovoljcev, pod poveljstvom bivšega črnogorskega vojnega ministra vojvoda M. J. Spadijera. Četa dobiva plačo iz vojne blagajne. Razun tega je dobil vojvoda 100 rubljev za oborožitev vsakega prostovoljca. Zastavonoša je Petrović Njeguš, sorodnik črnogorskega kneza Zastava, ki jo je prinesel seboj je stara turška zastava, ki so jo vzeli Črnogorci v vojski. Četa je pridružena generalu Kuropatkinu.

* **Prebivalstvo mesta Metz na Nemškem** se je od leta 1870 čudovito spremenilo. Poprejšnji prebivalci Alzacije in Lotaringije, večidel Francozje, se selijo na Francosko. Nemci pa iz vseh delov stare Nemčije v Metz. V Metz so se pa naselili tudi Avstrijci, posebno še Hrvatje, katerih je že toliko v M. tzu, da so imeli pred kratkim mašo v svojem materinem jeziku. Izmed tujih narodnosti se je nateplo v to mesto največ Lahov, ki imajo že tam svojega stalnega duhovnika. V Metzu izhaja tudi laški časnik »Corriere Italiano«.

* **Dobrotniki v gledališču.** Priljubljene gledališčne igralki in igralce obdari občinstvo na Angleškem čestokrat s čudnimi darovi. Tako je nedavno primadoni nekega angleškega gledališča povodom prejemice vrigel nekdo izmed občinstva mal šop svetlic. Na šopu je bila privezana mala torbica iz finega usnja, a v torbici je bilo bankovcev za 20 000 K. To se je ponovilo sedemkrat v sezoni, ne da bi umetnica izvedela, kdo je ta čudni dobrotnik. — Neki zelo priljubljeni igralec je imel v igri vlogo parazita Cadgija, ki je imel zelo veliko pipo ter vsak čas klical: »Ali mi more kdo dati malo tobaka?« Ko se je dotična pantomima igrala zadnjikrat, izgovoril je Cadgi jedva svojo prošnjo, ko je začelo od vseh strani deževati zavitke raznovrstnega tobaka, da je bil ves oder poln.

* **Predsodki.** Francosko kolonijalno ministrstvo je izdalo poročilo o razmerah v francoskih naselbinah v Indokini. V tem poročilu je citati: Prebivalci v Kambodži smatrajo za najhujšo žalitev, ki se jim more zadati, ako se jim odreže glava; druge narodnosti v Indokini pa k sreči ne poznajo takih predsodkov.

* **Rockefeller in natakari.** Večkratni ameriški milijonar je prišel nekega dne lačen v restavracijo ter si naročil kosilo. Natakari se ni odstranil, vsled česar mu je milijonar vljudo pa odločno rekel, da ima za sedaj vse kar želi. »Hvala vam, gospod!« je bil odgovor, a ganil se natakari še vedno ni. »Natakari, lahko se odstranite!« je rekel Rockefeller čez nekaj časa jezen, da ga opazuje pri vsakem grizljaju. »Obžalujem, toda tega ne smem storiti,« je odgovoril natakari nekoliko v zadregi; jaz sem odgovoren za srebrno namizno orodje.

* **Najnovejše novice.** — Zaljubljen dominikanec. Dominikanec Jarzynski je zbežal z Lvova s svojo ljubico v Ameriko. Seboj pa je tudi vzel 80.000 K samostanskega denarja.

— Umrli je v Bielohradu na Češkem dr. baron Troskov, rojen princ Turn-Taxis. Svojemu rodnemu imenu in stanu pa se je odpovedal ter dobil pozneje baronstvo Troskova.

— Izgredi v jetnišnici. V Kališu (Rusko-Poljsko) so se spuntali kaznjenci zaradi slabe hrane. Ravnatelj je poklical vojake in policaje, ki so šli nad puntarje v celice ter jih strašno trpinčili. Nad 70 oseb je v bolnišnici, ki imajo zlomljene roke, noge, rebra ali iztaknjene oči. Tako poročajo — nemški listi.

— O nesreči parnika »Norge« Parnik je vozil izselnike iz Kodanija v New-York. Vseh potnikov je bilo 694, med njimi 236 Rusov. Rešilo pa se je samo 27 oseb.

Loterijske srečke.

Dunaj, 2. julija.	49, 6, 35 32, 30.
Trst, 25. junija.	30, 51, 52, 29 21.
Praga, 28. junija.	48, 3, 64, 27, 67.
Linc 25. junija.	35, 23, 33, 48, 61.
Brno 6. julija.	20, 67, 31, 24, 45.
Gradec, 2. julija.	81, 29, 68, 4, 6.

Oklic.

Daje se v javno vednost, da se nameravata poročiti

1.) rudar Rudolf Regancin, stanujoč v Osterfeldu, sin zamrlega kmetovalca Jožefa Regancina, nazadnje stanujočega v Izlakah (Avstrija) in njegove žene Alojzije, rojene Zanoškar, stanujoče v Izlakah;

2.) Marija Bonin, brez obrti, stanujoča v Osterfeldu, preje v Brišah okraja litijskega na Avstrijskem, hči zakonskih kmetovalcev Blaža Bonin in Marije rojene Lovrin, stanujočih v Brišah na Avstrijskem.

Ta oklic se ima objaviti v občini Osterfeld in v časopisu »Rodoljub«, ki izhaja v Ljubljani na Avstrijskem.

Osterfeld, 24. junija 1904.

Stanovski uradnik:

V z.: Raemer.

FRANC JOŽEFOVA GRENČICA

„pravzaprav reprezentant grenčič“.
(V. medic. odd. splošne bolnice na Dunaju.)

Šunka

s kožo 1 gld., brez kože 95 kr. brez kosti s kožo 1 gld 10 kr. kr., plečeta brez kosti 90 kr., suho meso 78 kr., slanina 82 kr., prešičevi jeziki 1 gld., goveji 1 gld. 20 kr., glavina brez kosti 45 kr. Dunajske salame 80 kr., prave boljše 1 gld., iz šunke 1 gld. 20 kr. Ogrska la saame 1 gld. 70 kr., salame a la ogrske trde 1 gld. 50 kr. kila. Velike klčbase po 20 kr. — Pošiljam le dobro blago od 5 kil naprej proti povzetju

Janko Ev. Sirc v Kranju.

Zmešane lase

kupuje po najvišjih cenah in plača boljše nego vsaka zunanja firma

Ludovik Businaro

v Ljubljani, Hilšarjeve ulice št. 10.

Nabiralce las opozarjam s tem uljudno na svojo firmo.

Izvrsten okus kave dosežete s primernim

Vydrave žitne kave

POSKUSITE! — Vzorci dragocinski. Posoja 5 kg. pošlje 4 K 50 h franco.

„DOMAČI PRIJATELJ“
vsem odličnem mestni pošlji mesec.

Vydrave žitne kave Praga-VIII

Najnižje cene. Največji izbor.

Preobleke. Popravila.

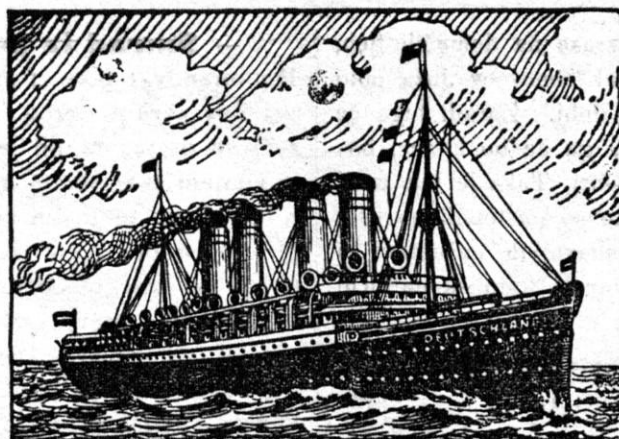
L. Mikusch
tovarna dežnikov
Ljubljana, Mestni trg

Sedaj
gld. 70.

Zelo znižane
vozne cene v

Ameriko.

Preje
gld. 105.

Ravno ista
vožnja in
postrežba
kakor preje.

Iz Ljubljane v Novi-York samo 60 gld.

s prosto dobro hrano že v Hamburgu

v dežele: Pennsylvanija, Ohio, Illinois, Minnesota, Montana, Californija i. t. d. toliko višje, kolikor je **tarifna cena** po ameriški železnici; s priznanim najboljšimi parniki družbe

Hamburg-Amerika Linie.

Kdor je odločen potovati in da se mu dober prostor preskrbi, naj pošlje
20 K are na moj naslov: 2282-44

Jr. Seunig, Ljubljana, Dunajska cesta št. 31.

Zarezane strešnike

vštricne (Strangfalzziegel) in francoske (gepresste Falzziegel)

**Zidarsko opeko, cement
roman in portland glinaste
peči in štedilnike plošče
za tlak samotne in cementne**

kakor tudi

vse drugo stavbinsko blago

ponujajo po najnižjih cenah v poljubnih množinah

F. P. Vidic & Comp., Ljubljana.

Stanje hranilnih vlog:

18 milijonov kron.

Rezervni zaklad:

nad 550.000 kron.

Mestna hranilnica ljubljanska

na Mestnem trgu zraven rotovža

sprejema hranilne vloge vsak delavnik od 8. do 12. ure dopoldne in jih obrestuje po 4% ter pripisuje nevzdignjene obresti vsacega pol leta h kapitalu. Rentni davek od vložnih obresti plačuje hranilnica iz svojega, ne da bi ga zaračunila vlagateljem.

Za varnost vlog jamči poleg lastnega rezervnega zaklada mestna občina ljubljanska z vsem svojim premoženjem in vso svojo davčno močjo. Da je varnost vlog popolna, svedoči zlasti to, da vlagajo v to hranilnico tudi sodišča denar maloletnih otrok in varovancev.

Denarne vloge se sprejemajo tudi po pošti in potem c. kr. poštne hranilnice. Posoja se na zemljišča po 4 1/2% na leto. Z obrestmi vred pa plača vsak dolžnik toliko na kapital, da znašajo obresti in to odplačilo ravno 5% izposojenega kapitala. Na ta način se ves dolg poplača v 62 in pol leta. Ako pa želi dolžnik poplačati dolg z obrestmi vred na primer v 33 letih, tedaj mora plačevati na leto 6% izposojenega kapitala.

Posoja se tudi na menice in na vrednostne papirje, in sicer po 4 1/2% do 5%.